

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 2Obdo/16/2018  
Identifikačné číslo spisu: 7211203717  
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2019  
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7211203717.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: A STEEL s. r. o., Popradská 56/B, 040 11 Košice, IČO: 36 773 948, zastúpeného JUDr. Monikou Meňhertovou, advokátkou, Floriánska 16, Košice, proti žalovanému: Mestská časť Košice-Pereš, Revúcka 14, 040 11 Košice - Pereš, IČO: 00 690 953, zastúpeného JUDr. Alexandrou Gharaibehovou, advokátkou, Haburská 6, Košice, o zaplatenie 16.000 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. januára 2014, č. k. 2Cob/156/2013-130, takto

### rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 06.06.2013, č. k. 34Cb/63/2011-104 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 16.000 eur spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 16.000 eur od 05.06.2010 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 4.215,31 eur.
2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 10.02.2011 žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 16.000 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia.
3. Okresný súd zistil, že uznesením č. 295 z mimoriadneho rokovania Miestneho zastupiteľstva Mestskej časti Košice - Pereš konaného dňa 22.04.2010, Miestne zastupiteľstvo schválilo finančné prostriedky na realizáciu asfaltového koberca v k. ú. J. na ulici - X. F., maximálne do výšky 16.000 eur. Žalobca ako sprostredkovateľ nariadil realizáciu asfaltového koberca, pričom dielo zrealizovala talianska firma na základe príkazu pána R., obyvateľa mestskej časti Košice - Pereš. Následne talianska firma vyúčtovala za vykonané dielo žalobcovi sumu 17.850 eur. Súd prvej inštancie dôvodil, že uvedenú skutočnosť potvrdil aj zákonný zástupca a právna zástupkyňa žalobcu, keď uviedli, že žalovanému fakturovali len skutočne vykonané práce vo výške 16.000 eur.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu (plnením bez právneho dôvodu § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), nakoľko došlo k zveľadeniu komunikácie mestskej časti Pereš, pričom práce boli riadne vykonané, ktorú skutočnosť nespochybnil ani zástupca žalovaného. Pokiaľ ide o žalovaný spochybnený výpočet ceny, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca dostatočne preukázal dôvodnosť uplatnenej pohľadávky, keď predložil do spisu identické cenové ponuky iných spoločností. Na základe uvedeného preto okresný súd žalobe vyhovel vrátane úrokov z omeškania, ktorých výšku určil podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 586/2008 Z. z. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

5. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, napadnutý rozsudok zo dňa 29.01.2014, č. k. 2Cob/156/2013-130, rozsudok vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 16.000 eur spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 16.000 eur odo dňa 27.06.2010 do zaplataenia a vo výroku o náhrade trov konania potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16.000 eur zmenil tak, že za obdobie od 05.06.2010 do 26.06.2010, žalobu zamietol. Ďalším výrokom stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

6. Odvolací súd poukázal na § 219 ods. 2 O.s.p. a dodal, že súd prvej inštancie už vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 26.04.2012, č. k. 34Cb/63/2011-77 tak, že žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal existenciu zmluvy o dielo. Na základe odvolania žalobcu bol rozsudok okresného súdu, uznesením krajského súdu zrušený a vec bola vrátená prvoinstančnému súdu s tým, že sa má v novom konaní zaoberať tvrdenou existenciou bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného.

7. Podľa odvolacieho súdu nebola sporná skutočnosť, že práce vykonané boli, ani skutočnosť, že sa tak stalo bez uzavretia zmluvy. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, ak uplatnený nárok posudzoval podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Tvrdenia odvolateľa o tom, že žalobca vykonal práce svojvoľne, porušujúc bežný ustálený postup výberových konaní je podľa odvolacieho súdu pravdivé, ale vzhľadom na to, že sa žalobca v konaní domáha vydania dôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu (teda bez uzavretia zmluvy), je bez právneho významu. Ďalej je pravdou aj tvrdenie odvolateľa, že žalovaný menil právnu kvalifikáciu uplatneného nároku, ale odvolací súd pripomenul, že návrh na začatie konania musí okrem iného obsahovať presné údaje o tom, na akom skutkovom základe žalobca uplatňuje svoj nárok. Žalobca teda nie je povinný podať právnu charakteristiku uplatneného nároku, je povinný len pravdivo a úplne opísať skutočnosti, z ktorých nárok vyplýva. Ak aj žalobca právne kvalifikuje uplatnený nárok, súd týmto nie je viazaný, pretože posúdenie právnej kvalifikácie patrí výlučne do právomoci súdu.

8. Z obsahu spisu je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že žalobca sa domáhal zaplataenia ceny za vykonanú opravu komunikácie, nebolo jeho povinnosťou právne kvalifikovať uplatnený nárok, resp. je bez významu ku vzťahu k odvolaciemu konaniu, ak raz žiadal cenu za opravu komunikácie a následne vydanie bezdôvodného obohatenia, ak skutkové tvrdenia ostali rovnaké s tým, že žalobca ani netvrdil, že dielo zrealizoval na základe zmluvy. Rovnako pre rozhodnutie nie je právne významné ani to, či vykonávateľ prác (talianska spoločnosť D..W..L.) mala alebo nemala oprávnenie tieto práce vykonávať), keďže je nepochybné (čo žalovaný ani nespochybnil), že práce vykonané boli a žalobca za ne zaplatil. Doklad o zaplataení predložený žalobcom aj odvolací súd považoval za dostatočný na preukázanie uvedenej skutočnosti. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného o nepreukázaní rozsahu vykonaných prác je podľa odvolacieho súdu nepochybné, že boli účtované len m2 nachádzajúce sa v obci. Pokiaľ ide o nesúlady faktúry vystavenej spoločnosťou D..W..L. (17.850 eur) a faktúrou vystavenou žalovanému žalobcom (16.000 eur) bolo preukázané, že žalobca účtoval žalovanému len sumu schválenú Miestnym zastupiteľstvom Mestskej časti Košice-Pereš na jeho mimoriadnom rokovaní.

9. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že pred súdom prvej inštancie žalovaný kvalitu prác nespochybnoval, preto na uvedenú skutočnosť odvolací súd nemohol prihliadať, keďže o prípad uvedený v § 205a/ nejde. Len pre úplnosť odvolací súd uviedol, že ani dôkazy predložené spolu s odvolaním, nekvalitu prác

nepreukazujú. Cenová ponuka na odstránenie väd a nedorobkov od spoločnosti ASTEX s.r.o. Košice sa týka Betliarskej ulice (ktorá nie je predmetom sporu a ktorú si žalobca dal opraviť sám a na vlastné náklady) a písomné stanovisko žalobcu (bez dátumu), je podľa krajského súdu vo vzťahu k namietaným vadám bez preukaznej sily. Totiž stanovisko je len časovým zhrnutím vzniknutej situácie, s návrhom aj definovania prípadných nedostatkov danej komunikácie, avšak z jeho obsahu nevyplýva, že by nedostatky žalobca uznal.

10. Pokiaľ ide o uplatňovaný úrok z omeškania za obdobie od 05.06.2010 do 26.06.2010, odvolací súd v tejto časti rozsudok okresného súdu zmenil, pretože až písomným podaním zo dňa 16.06.2010 vyzval žalobca žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom lehota na plnenie záväzku bola vo vyjadrení určená na deň 26.06.2010, teda až dňom 27.06.2010 sa žalovaný dostal do omeškania podľa § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka.

11. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 3 O.s.p.

12. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nakoľko má za to, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie.

13. Dovolateľ poukázal na to, že žalobca pred podaním návrhu na súd predložil žalovanému faktúru č. 100101349 zo dňa 28.05.2010, kde ako dodávateľ diela požadoval od žalovaného 16.000 eur na základe toho, že ako zhotoviteľ upravil povrch komunikácie na ulici F.. Žalovaný túto faktúru neuznal a vrátil ju žalobcovi s tým, že si u žalobcu vykonanie žiadneho diela neobjednal. Na prvom pojednávaní dňa 02.02.2012 bol vypočutý štatutárny zástupca žalobcu p. H. R., ktorý uviedol, že k skutkovému stavu sa vyjadří jeho strýko p. H. R.. Súd pristúpil k výsluchu tohto svedka, ktorý okrem iného uviedol, že ho oslovila talianska spoločnosť D..W..L. s tým, že vykonávajú stavebné práce na komunikácii, ktorú má žalovaný zverenú do správy. V konaní od tohto momentu podľa žalovaného dochádza zo strany žalobcu k úplne odlišnej interpretácii priebehu skutkového stavu, ako aj k zmene kvalifikácie právneho titulu nároku. Žalobca už nevystupuje ako zhotoviteľ diela, ale ako sprostredkovateľ prác. Do vynesenia rozsudku, podľa žalovaného sa k veci nevyjadril zástupca spoločnosti D..W..L., neboli v konaní zodpovedané otázky, či v čase vykonávania prác tento subjekt existoval a či mal povolenie na podnikanie na území Slovenskej republiky v oblasti úpravy pozemných komunikácií. Žalovaný dodal, že na mieste vyzval robotníkov, aby práce okamžite ukončili, títo však neuposlúchli a vo vykonávaní pokračovali.

14. Podľa dovolateľa, žalobca súdu až na pojednávaní dňa 02.02.2012 predložil faktúru, ktorá má preukazovať, že žalobca zaplatil 17.850 eur spoločnosti D..W..L.. Z predloženej faktúry vyplýva, že faktúru vystavila zahraničná spoločnosť žalobcovi za asfaltovanie nešpecifikovaných 1.450 metrov, pričom z faktúry nie je zrejmé aké práce boli vyfakturované, t. j. miesto výkonu prác, termín výkonu prác, použitý materiál atď. Konajúce súdy aj na základe takéhoto dôkazu zaviazali žalovaného na úhradu sumy 16.000 eur, z dôvodu bezdôvodného obohatenia žalovaného, na úkor žalobcu.

15. Dovolateľ zdôraznil, že nárokovaná suma zo strany žalobcu je v rozpore so sumou, ktorej zaplata sa žalobca v konaní domáha. Prvoinštančný súd v rozsudku k tomuto len bez ďalšieho uviedol, že uvedená suma je síce nad rámec vykonaných prác, ale žalovanému vystavil žalobca faktúru č. 100101349 za skutočne vykonané práce vo výške 16.000 eur. V tomto účtovnom doklade nie je ani zmienka o vykonaní prác treťou osobou a ani zmienka o provízií za sprostredkovanie prác. Napokon aj v odôvodnení pôvodného rozsudku zo dňa 26.04.2012 okresný súd uviedol, že predložená faktúra č. 100101349 nereprezentuje nárok v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Preto podľa žalovaného nie je zrejmé a nevyplýva to ani z odôvodnenia rozsudku, na základe čoho okresný súd svoj právny názor bez ďalšieho pri novom rozhodnutí zmenil.

16. Okresný súd sa podľa žalovaného taktiež nevysporiadal s ďalším zásadným argumentom, že žalobca ako dôkaz o platbe uvádza jedine pečiatku na faktúre vystavenej spoločnosťou D..W..L. (na ktorej je v anglickom jazyku uvedené slovíčko „zaplatené“). Žalovaný sa v konaní dožadoval, aby si okresný súd

vyžiadal relevantné účtovné doklady osvedčujúce realizáciu transakcie, ktorej predmetom mala byť platba 17.850 eur v hotovosti. Tvrdenie prvoinštančného súdu, že žalobca predložil účtovné doklady, ktoré preukázali skutočnosť, že zahraničnej spoločnosti skutočne zaplatil, podľa názoru žalovaného neobstojí.

17. V konaní ďalej nebolo preukázané, že práce boli vykonané v rozsahu, v akom uvádza žalobca. Konajúce súdy aj v tejto otázke podľa dovolateľa vychádzali len z tvrdenia žalobcu, iné dôkazy v konaní vykonané neboli.

18. Dovolateľ poukázal na to, že okresný súd na podporu svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaný na mimoriadnom rokovaní 21.04.2010 prijal uznesenie č. 295, ktorým schválil finančné prostriedky na realizáciu asfaltového koberca v k. ú. J.. na ulicu - X. F., maximálne do výšky 16.000 eur a v zmysle predmetného uznesenia žalobca ako sprostredkovateľ nariadil realizáciu asfaltového koberca. Žalovaný dodal, že z predmetného uznesenia nevyplýva, že žalobca bol poverený vykonaním, resp. sprostredkovaním prác, pričom sám žalobca potvrdil, že práce zrealizoval, resp. sprostredkoval svojvoľne bez dodržania bežného postupu verejného obstarávania. Napokon žalovaný nesúhlasí s tvrdením prvoinštančného súdu, že v konaní samotný žalovaný potvrdil riadne vykonanie prác na komunikácii. Dovolateľ uviedol, že toto konštatovanie súdu nie je pravdivé a počas celého trvania sporu okrem iného napadol aj kvalitu a odbornosť vykonaných prác, nesprávny technologický postup, ktorý zistil štatutárny zástupca žalovaného na mieste, v čase ich vykonávania.

19. Dovolateľ preto navrhuje, aby dovolací súd napadnutý rozsudok, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

20. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že dovolaním napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne a dostatočne odôvodnené. Žalobca zdôraznil, že 22.04.2010 bolo zvolané mimoriadne Miestne zastupiteľstvo žalovaného, kde došlo k schváleniu finančných prostriedkov vo výške 16.000 eur na realizáciu asfaltového povrchu pre komunikáciu - X. F., kde sa zúčastnili všetci poslanci, ktorí v rozhodnom čase vykonávali svoj mandát, a taktiež sa tohto zúčastnil aj A. R., zamestnanec žalobcu. Starosta mestskej časti - p. F. sa osobne nezúčastnil na uvedenom zastupiteľstve obce, počas zastupiteľstva s ním bol uskutočnený konferenčný hovor s hlasitým odposluchom, kde p. F. vyslovil súhlas so schválením finančných prostriedkov v hodnote 16.000 eur na realizáciu prác pre opravu predmetnej komunikácie. Následne žalobca v dobrej viere, po schválení finančných prostriedkov, začal bezodkladne komunikáciu - X. F. opravovať. Žalobca mal za to, že prizvaním na zasadnutie Miestneho zastupiteľstva zo dňa 22.04.2010, bol zároveň aj poverený vykonaním opravných prác.

21. Žalobca zdôraznil, že nikdy netvrdil existenciu zmluvy o dielo na vykonanie prác, avšak žalovaného opakovane a bezúspešne vyzýval na uzatvorenie takejto zmluvy. Z uvedeného dôvodu je titulom súdne vymáhanej pohľadávky bezdôvodné obohatenie, v súlade s ustanovením § 451 Občianskeho zákonníka.

22. V ostatnom žalobca poukázal na priebeh konania s tým, že na pojednávaní dňa 06.06.2013 súdu predložil listinné dôkazy - účtovné doklady, ktoré preukázali okrem iného aj to, že vymáhanú sumu talianskej firme uhradil. Žalobca je toho názoru, že došlo k zveľadeniu komunikácie v mestskej časti Pereš a práce boli vykonané riadne. Právnym zástupcom žalovaného bol spochybnený aj výpočet ceny, k čomu právna zástupkyňa žalobcu súdu predložila identické cenové ponuky iných spoločností, ktoré jednoznačne preukázali, že prevyšujú nimi uplatňovanú cenu vo výške 16.000 eur, keďže z cenových ponúk vychádza cena vo výške 28.000 eur. Rovnako žalovaný, ani jeho právny zástupca nežiadali vykonať ďalšie dôkazy, ktorými by boli ich tvrdenia preukázané a ktoré sa týkali údajných väd vo vykonaných prácach, či ich rozsahu. Preto žalobca navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.)], po zistení, že dovolanie podal včas

žalovaný zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

24. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 2 C.s.p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

25. Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

26. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

27. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

28. V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 16.000 eur spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 16.000 eur odo dňa 27.06.2010 do zaplatenia a vo výroku o náhrade trov konania, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu v tejto časti, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného vo vyššie uvedenom rozsahu napadnutého výroku nie je podľa ust. § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné. Prípustnosť dovolania možno vyvodiť jedine v časti výroku uplatneného úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16.000 eur, ktorý bol odvolacím súdom zmenený tak, že za obdobie od 05.06.2010 do 26.06.2010, žalobu zamietol. Dovolací súd poznamenáva, že k tejto dovolaním prípustnej časti, žalovaný v podanom dovolaní neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorou by dotknutú časť výroku o pozmenenom rozsahu uplatneného úroku z omeškania považoval za nesprávnu.

29. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné i podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných vád (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

30. Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo.

31. Žalovaný namietal skutočnosť, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá

na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania. Inak povedané, z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde, vid' bod 27 tohto rozhodnutia).

32. So zreteľom na vyššie uvedené, preto dovolací súd dovolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania, ako ani otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

33. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 453 ods. 1 C.s.p. v spojení § 255 ods. 1 C.s.p.). Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.